

tum numquam didici; sed Lusitanie prima et novissima mihi que permansit conjux una fatali sorte morte transmissa; neque decet a cujusquam et monachus inhiens denuo mulier nec labia mea tetigit osculo. Et ut solidius dicta credantur audita, profero testem fidelem presentem quo semper laboro stantem per Patrem et Natum et Spiritum sanctum, per dexteram suam qua sanctos coronat, et cardines cœli et fabricam mundi, quod ipse virtute verboque fundavit, quod pagina præsens, omneque taxatus [Forte, taxatum], nec fraude frustratum, testatum per Christum Jesum Dominum nostrum: sed laudes

^a In codice Reg. Bibl. Matrit. nec desit.

A attollo, nec meritis, Deo bona donanti, qui improperat nulli, et ipse pulsetur ut victos absolvat, et quos hactenus servat intactos perducatur ad illam patriam novam: hæc [Forte, ac] temporibus tuis, gloriosissime princeps, lætentur emersi, fraudibus pressi, fraudeque erecti frænentur repressi, ut legibus Christi utrique juvati, abbati occurrant ad nuptias agni, quæ trophæum aureum parcat vestrum, post vestro procul a [Mss. ad] regno, Domino nostro famulemur effecta in Christo Jesu Domino nostro. Amen.

ANNO DOMINI DC.

DINOTHIUS ABBAS.

NOTITIA HISTORICA IN DINOTHIUM ABBATEM.

(Fabric. Biblioth. med. et inf. ætatis.)

Dinotus, abbas Bannochorensis, laudatus Bedæ Hist. Ang. lib. II, c. 2; aliis *Dionotus avonius*, qui in synodo Claudiana Vectiorum, sive Wirgorniensis, anno Christi 601, traditur, ut est apud Lelandum c. 44, copiose, graviter, docte, de non admittenda Gregorii papæ, aut missi ab eo Augustini monachi, auctoritate disputasse; præterea defendisse archiepiscopi Menevensis in rebus ecclesiasticis potestatem; in summa, conclusisse non esse e republica Britannorum ut Romanorum fastum vel Saxonum tyrannidem in communionem admitterent. Atque, eodem Lelando iudice, quæ erat Dionoti eruditio, recte sentiebat, non esse penes Romanum, ut gentem advenam (Saxones), fidei prætextu, in alieno (Britannico) confirmaret imperio. Nam si id admitterent, non deesset fucus ad explendos quoscunque e regnis suis principes. Verba ipsa C quædam Dinothi ex mss. Codice Anglo-Saxonice descripta et Anglice cum Latina versione publicavit Henricus Speelmannus tom. I Conciliorum Angliæ p. 108; quæ cur confecta sub Dinothi nomine visa sint Schelstratenus ^a et quibusdam aliis, conijcere facile licet, rationem videre non licet. Sententia

^a Mém. de Trévoux, an. 1709, p. 823.

B verborum hæc est: *Notum sit, et absque dubitatione, vobis, quod nos omnes sumus et quilibet nos rum obedientes et subditi Ecclesiæ Dei et papæ Romæ, et unicuique vero et pio Christiano ad amandum unumquemque in suo gradu in perfecta charitate, et ad adjuvandum unumquemque eorum verbo et facto fore filios Dei: et aliam obedientiam quam istam non scio debitam ei quem vos nominatis papam, nec esse Patrem Patrum vindicari et postulari; et istam obedientiam, nos sumus parati dare et solvere ei et cuique Christiano continuo. Præterea nos sumus sub gubernati ne episcopi Caerlegionis super Osca, qui est ad supervidendum sub Deo super nobis, ad faciendum nos servare viam spiritualem. Quæ præterea a Baleo, I, 70, et Pitseo, p. 104 seq. perhibetur scripsisse Dinotus, Defensorium jurisdictionis sedis Menevensis; De conservandis Britannorum ritibus; Disputationum librum, aliumque Orationum et Epistolarum, et in Sacram Scripturam Commentarios, ea nemini visa; et ex sola conjectura, ut in aliis non raro ab his factum, tributa esse mihi persuadeo.*

DINOTHI ^a RESPONSIO AD AUGUSTINUM MONACHIUM,

PETENTEM SUBJECTIONEM ECCLESIE ROMANÆ.

(Ex Vilkinsii Conc. Magnæ Britannicæ, t. I, p. 26.)

Notum sit et absque dubitatione vobis quod nos omnes sumus et quilibet nostrum obedientes et sub-

^a Descripsi responsionem hanc abbatis Bangor ex 2 mss. Cott.; sed audiamus quid Cl. Speelmannus de suo olim exemplari disserat.

diti ecclesiæ Dei, et papæ Romæ, et unicuique vero Christiano [et] pio ad amandum unumquemque

Hæc ex vet. ms. cod. Petri Mosten Cambrobritanici generosi (antiquiorem procul dubio imitante) multis abhinc annis ipsemet transcripsi (*Verba sunt Spel-*

vitium lippitudinis et cæcitatibus esse dicendum est. Quia quod Deus bene, sancte et perfecte a sanctis et perfectis viris in hac cella sua instituit, et nunc usque teneri voluit, nullo modo nunc propter paucos et tepidos, aut vagos et pseudomonachos, qui diversorum quotidie circumveniunt domos, et cum Epicuro lætanter dicunt: *Manducemus et bibamus, cras enim moriemur* (Isai. xxii, 13), in aliquo transgredi poterit, aut immutari, aut dimitti. Quia, ut sanctus ait Apostolus: *Firmum Dei fundamentum stat* (II Tim. ii, 19), etiamsi sit, qui in illo malæ voluntatis suæ vitio offendat et cadat, nec in aliquo vacillet aut nutet quod Deus omnipotens sua dextera protegit et confortat. Amen.

ANNO DOMINI DC.

TARRA MONACHUS.

NOTITIA HISTORICA IN TARRAM.

(Antonii *Bibl. Hisp. Vet.* t. I, p. 52, n. 113.)

Vixit quoque sub Reccaredo rege Tarra monachus quidam, cujus ad eundem regem directam epistolam se reperiisse in duobus antiquis codicibus Ambrosius Morales lib. xii, cap. 23, admonuit. Hæc epistola penes nos est ex codice Toletano descripta, sed adeo, aut exscriptorum incuria, aut sæculorum vitio deformata, ac erroribus scatens, ut vix aliqua ejus sententia elici possit. CARDINAL DE ACUIRR. (a)

(a) Exstat quoque in regia bibliotheca Matritensi hujus epistolæ exemplum e Toletana Cl. Joannis Bapt. Perezii monumentorum collectione, non melius habitum, ut frustra fuerim in eo utcumque restituendo. Purgare autem videtur se Tarra monachus apud regem Reccaredum de crimine pessimo quod ei a Caulianensis prope Emeritam Cænobii fratribus

objectum fuerat: meminuit se diu Emeritæ atque in Lusitania et lacum et uxorum, semper tamen innoxium, commorasse; uxoreque defuncta monasticam cucullam induisse. Vulgavit eam epistolam primus quidam Cl. Florezius *hisp. Sacr. T. XIII. pag. 414.*

TARRÆ MONACHI

EPISTOLA AD RECCAREDUM REGEM.

Suggrendum gloriose triumphantis et invicta fide regnanti piissimo Domino meo Reccaredo regi servus tuus Tarra indignus.

Clementissime Domine et inclite princeps, præcepisti servum bene sepultum sepulcro evulgi et sæculo pandi: et licet hæc clementia sit regalis, sed serviens regi sentiet lugubre, dum vadit quo nolit jussu præcepti: nam dilectus ille clamat Joannis: *Jesus in Judæam ire nolebat, quia Judæi eum occidere volebant*: sed licet mysteriis effecta noscantur, quia necdum venerat hora ejus; tamen si vita mortem devitat, mortigerus quidem me dicam qui linguis confixus, qui semper suspectus, qui nec immemorem esse putamus inlustrem memoriam culminis vestri, eo quod a pontifice templi dudum oppressus tendebam quo nolens patria pulvis facta infandilibus projectus. Sed pius susceptor Dominus meus abscondit me in tabernaculo suo; in die malorum protexit me, dicens: *In silentio et spe erit fortitudo tua*. Et ecce, Domine, imperio tuo promoveor nolens de silentio ad clamores, quin etiam de requie ad labores. Tamen fideliter moneo jussus obscenis proverbii olim auditis: ut cessit incautus, ne excedat mulctandus; nam dictu prophetæ rite dicitur: *Non celabo misericordiam tuam synagogæ multæ*.

Ipsa igitur pio custode quæ et vere jubente subiciar nolens ut stylo digesto hactenus clausa ignaris pandimus Domini dona: ideoque, Domine, nec infamia pressus, nec laude erectus, nec ego qui loquor, sed spiritus Patris qui loquitur in nobis, contra maculose turpitudinis coitum quo in cœtu Caulinianse [*Leg. Caulianense seu Caulinianense*] monachorum coinquinatione polluta sum infamatus, et crimine pessimo fraudulenter objectus, ut vulbæ aborsum projecerunt indemat me, et *luxit super me omnis terra: non est inventus qui me agnosceret* [et faceret] bene. Sed amplissima noverit tranquillitas vestra falsidicam vocem eorum: nam tempore omni nullo sub cœlo quolibet gradu virorum laicum ac monachum, ullis sceleris dictis nullus me operantem sustinuit factum, nequaquam ego ipse a me portari inlatum in Emerita urbe et Lusitania omne illud scor-

* Codices Regiæ Bibliothecæ Matrit. et Ecclesiæ Tolet., quod.

† Dicitur in exemplaribus et faceret.